

Bifald, forhøjedes den spillende Glans i hans smaa sorte, af Kinderne halvt begravede Øjne.

„Den Artikel har du virkelig Ære af,“ sagde Emanuel tilsidst, idet han smilende rakte ham Bladet tilbage. „Du uddanner dig jo til en hel Skribent, Niels! . . . Ja, ja; pas bare paa, du ikke helt drukner i Blækhuset, min Ven! Det sorte Blækstads kan være en farlig Gift at lege med!“

Han blev afbrudt af Hansine, der havde taget Vejen hjem gennem Haven, og som nu viste sig oppe paa Stuehusets høje Flisetrappe for at kalde ind til Middagen.

„Saa maa vi skynde os at komme ind med Øgene, min Dreng,“ henvendte han til Gutten. „Aa hør, Niels . . . spring ud og kald paa gamle Søren. Han er ude i Vænget og jævne Roekulerne.“

II.

Om Eftermiddagen henimod Tretiden sad en stille Mand henne ved Vinduet i Sogneraadsformand Jensens vidtbekendte Stadsestue. Det var en høj,